

suos, damnum quidem luci intulit nullum semetipsum vero tenebris condemnavit, ita et qui per cor impaenitens contemnere se putat virtutem Dei semetipsum alienum efficit a salute. Quod si medicus ab his qui vel frenesim patiuntur vel cerebro moti sunt patitur iniurias et neque dolet pro hoc neque irascitur sed facit omnia quae medendi ratio depositit, quibus cruciari quidem videatur ille qui patitur, porro autem cruciatus ipse non est iniuriarum vindicta sed cura languentis, denique si parum quid aeger proficere cooperit ad salutem, statim videoas gaudere medicum laetiusque et alacrius exsequi reliquam curam nec usquam prorsus iniuriarum memoriam sed salutis in omnibus gerere prospectum. Quanto magis Deus etiam cum in ultimam deciderimus insaniam non ultionis affectu pro his quae commisimus movetur in nos, sed cupiens visceribus nostris inveteratos vitiorum curare languores. Pro hoc et dicit omnia et agit cupidus sanitatis nostrae, non poenae.

5. Quod quamvis ratio ipsa pietatis sufficienter ostendit, tamen ne tibi de huiusmodi sententia dubitatio ulla videatur, possumus haec etiam ex divinis Scripturis quod ita se habeant edocere. Dic enim mihi quid sceleratus fuit rege babylonio, qui cum in multis expertus esset potentiam Dei ita ut prophetam eius adoraret et iuberet ei tus et manna immolari, rursus tamen ad priorem adversus Deum superbiam devolutus est et eos qui imaginem eius adorare noluerunt praferentes venerationem Dei vinculos in fornacem iecit ignis ardentis. Et tamen hunc tam immanem, tam impium provocat Deus ad paenitentiam